

„Jeg vil være fuldt oprigtig mod dig. Maaske er det sidste Gang, vi taler sammen. Du har gjort saa meget for mig, og naar jeg nu tilstaar dig Sandheden, vil du vist finde mig skammelig utaknemlig. Ser du, fra den Dag for fem Fjerdingsaar siden, da du kom over til mig paa Favsingholm — eller i det mindste fra den Dag, jeg rejste hjemmefra til Tyskland — har jeg ført en Skintilværelse, som jeg maa befries for. Du forstaar det vist ikke, og jeg har ikke let ved at forklare det. Man sidder ikke i tre lange Aar og tager Afsked med Livet uden at faa Mærker af det. Du husker Historien om Munken, som af en Troldfugl blev sunget ind i Evigheden, mens han sov. Da han vaagnede, var der gaaet mange hundrede Aar, og Verden var bleven en anden. Mig er det gaaet akkurat omvendt. Jeg har fundet Verden ganske uforandret, men selv er jeg bleven tre hundrede Aar ældre og har mistet Følingen med min Samtid. Jeg hører ikke mere til imellem jer. Med al min genvundne Sundhed gaar jeg omkring som et lidt uhyggeligt Gespenst, en Emeritus, dit forhenværende Medmenneske, Asmus, der er ude af Stand til at føle synderligt ved det hele.“

„Vil du med alt det sige, at du ikke længer tager dine Piller? For i saa Fald vil jeg lade dig vide —“

„Jeg veed det. Men jeg er altsaa kommen til den Overbevisning, at det er ørkesløst at ville forsøge paa at stride mod sin Skæbne. Der gøres ikke Mirakler her i Verden. Heller ikke af Videnskaben.“

„Jeg spørger dig endnu en Gang, er det din Mening at gøre en Ulykke paa dig selv? For ellers vil jeg blot minde dig om den Forfatning, jeg fandt dig i, da jeg kom over til dig paa Favsingholm.“

„Den har jeg naturligvis ikke glemt; men jeg siger dig jo, at jeg har forsonet mig med min Skæbne. Den er nu engang *min*, og — som det hedder i Vielsesformularen — hvad Gud har sammenføjet, skal Mennesker ikke adskille. Det kommer der kun Skuffelse og Ufred ud af.“

„Jeg vil ikke filosofere med dig. Dertil synes Sagen mig — ærlig talt — for alvorlig. Men jeg vil endnu gøre dig et Spørgs-